

آبولا

تلفون نومروسی : ۱۸۱

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

اداره خانه سی : قطعه بخش بازار صاعقیلر خانه ۱۶

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αε' 'Ολα

Τὸ σόμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρόγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΠΡΟΣΦΟΡΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἡξάμην. > 20 | > ἡξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ . . . φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΠΙ Τῆ ΕΠΙΔΟΣΕΙ ΤΩΝ ΔΙΑΠΙΣΤΕΥΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ

Ἡ Δ. Ε. ὁ νέος πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριος Καλλέργης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται ἐξιστόρησις τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τῶν δέκα λεπρῶν. Τὸ θαῦμα δὲν θὰ ἐπασχολήσῃ ἡμᾶς σήμερον. Ὑπὲρ τοῦτο, ὑπὲρ τὴν ὑπερφυᾶ θεραπείαν, ἐν ἄλλο γεγενῶς προβάλλεται μεγάλης ὄντως θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς σπουδαιότητος: ἡ εὐγνωμοσύνη ὡς αἶσθημα καὶ οἱ εὐγνώμονες ὡς κοινωνικὰ ἄτομα.

Κατὰ τὴν περικοπὴν ταύτην, ἐθεραπεύθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου δέκα, μόνον δὲ ὁ εἰς, ἐπιστρέψας, ἐξεδήλωσε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὸν εὐεργέτην του.

Ἡ ἀναλογία μὴ νομίσητε, ὅτι μετεβλήθη. Μὴ νομίσητε, ὅτι ἐκ τῶν εὐεργετουμένων οἱ περισσότεροι ἀναγνωρίζουν τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρὰ τινος. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγωϊσμός πάντοτε θὰ εὕρῃ κάποιαν διέξοδον καὶ πάντοτε θὰ προσπαθήσῃ νὰ κολάσῃ τὴν ληφθεῖσαν χάριν πρὸς τι ἐπεισόδιον ἄλλο τῆς ζωῆς καὶ μεταστρέψῃ τὴν εὐεργεσίαν εἰς ὑποχρέωσιν. Φαίνεται, ὅτι εἶναι βαρὺ φορτίον τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης, δι' αὐτὸ δὲ αἱ μικραὶ ψυχαί, αἱ οὐτιδαναὶ ὑπάρξεις, ἀποδυσπετοῦν τὸ εὐγενές του βάρους.

Ἡ ἀτομικὴ ἐκάστου πείρα πολλὰ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ παραδείγματα, ἐνισχύοντα τὴν παρατήρησιν ταύτην, καὶ πολλάκις ἠκούσαμεν ἀνθρώπους, πληγέντας ὑπὸ τῶν ἀγνωμόνων, νὰ καταρῶνται ἑαυτοὺς καὶ νὰ ὀρκίζονται, ὅπως οὐδέποτε πλέον κάμωσι χάριν τινὰ εἰς ἄλλον.

Ἄν φέγωμεν τὴν ἀγνωμοσύνην, ἂν κατακρίνωμεν τοὺς ἀγνώμονας, δὲν πρέπει νὰ φεισθῶμεν τῶν ἐπικρίσεών μας καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κανονίζουν τὰς πράξεις τῶν ἀπὸ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν ἄλλων.

Τὸ καλὸν πρέπει νὰ γίνεται, διότι εἶναι καλὸν καὶ διότι παρέχει εἰς τοὺς ἐκτελοῦντας αὐτὸ τὴν ἐνδύμωχον, τὴν ἀληθῆ εὐχαρίστησιν. Ἄφοῦ λοιπὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει του τὸ καλὸν παρέχει τὴν ἀμοιβὴν του, δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ὡς ἀμοιβὴν μας δι' ἐκάστην καλὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν κάμνομεν. Κατηγοροῦμεν τοὺς ἀγνώμονας, ἀλλὰ ποίων κατηγοριῶν δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἄξιοι, ἂν ἀναστελλώμεθα εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ καλοῦ, διότι δὲν θὰ τύχωμεν τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἄλλων; Δὲν εἴμεθα τότε κατώτεροι τῶν ἀγνωμόνων, δὲν φωρῶμεθα ταπεινότεροι αὐτῶν καὶ ἐξ ὑπολογισμοῦ εὐεργέται, ἂν ἐπιδιώκωμεν τὴν ἐμφανῆ, τὴν ἐπιδεικτικῶσαν εὐγνωμοσύνην τῶν εὐεργετηθέντων παρ' ἡμῶν;

Ἡ στάσις τῶν ἄλλων ὡς μὴ ἀναστέλλῃ τὰς παρεχομένας χάριτάς μας ἄλλως τε, καὶ ἂν ἐπὶ δέκα εὐεργετηθέντων ὁ εἰς μόνος ἐπιστρέψῃ, ὡς ὁ λεπρὸς τοῦ Εὐαγγελίου, εὐχαριστῶν, πάλιν τοῦτο εἶναι ὑπερεπαρκές διὰ τὰς δέκα καλὰς ἡμῶν πράξεις.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΖΩΗ

— Εἶναι ταξίδιον ἡ ζωὴ καὶ ἀπαιτεῖται πολλὴ τέχνη, διὰ νὰ καρπωθῇ τις ὠφελείας ἀπὸ τὸ ταξίδιον τοῦτο.

Προχθὲς ὅλος τυχαίως ἔτυχε νὰ διαβάσω, ἐφορμημένον εἰς μίαν γωνίαν ἐνὸς βιβλίου καὶ γραμμένον μὲ μολυβδοκόνδυλον, τὸ ἀπόφθεγμα αὐτό. Δὲν γνωρίζω μάλιστα ἂν ἀνήκῃ εἰς κάποιον γνωστὸν λογογράφον ἢ εἶναι ἀπόρροια στιγμιαίας ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἔσχεν ἡ ψυχὴ ἐκείνη, ποῦ τὸ ἔγραψεν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι ἔχει δύοσιν περισσοτέρας ἀληθείας παρ' ὅσον φαίνεται.

Ὁ ἔρως καὶ ἡ ζωὴ εἶναι τὰ δύο πράγματα, τὰ ὅποια ἀπησχόλησαν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς λογογράφους, καθεὶς δὲ ἐξ αὐτῶν προσεπάθησε νὰ χαρακτηρίσῃ εἰς δύο γραμμὰς καθ' ἓνα ἀπὸ τὰ μυστήρια ταῦτα, τὰ ὅποια ἡ σωρεία τῶν αἰῶνων δὲν κατώρθωσε ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν.

Ἐν τούτοις αἱ δύο αὐταὶ γραμμαί, τὰς ὁποίας ἔχω ὡχρὸς ἐμπρός μου, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐγράφησαν ἀνευ ἀξιώσεων, παρουσιάζουν κάποιον ἐνδιαφέρον, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγράφησαν διὰ νὰ καταπλήξουν, διεσμηγνύουν ἀφελῶς μίαν ἀποψιν ἀληθινήν τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωὴ εἶναι ταξίδιον. Μήπως εἶναι ψεῦμα αὐτό;

Ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ποῦ ἐρρίφθη εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ποῦ ἐκλήθη νὰ ζήσῃ, ἐκλήθη ἐν ταύτῃ νὰ ταξιδεύσῃ πολὺ, νὰ διέλθῃ διὰ μέσου ἀγνωστων τοπίων, παθῶν, ἐντυπώσεων. Λαμβάνει λοιπὸν ἐπ' ὤμων τὴν βακτηρίαν καὶ τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον του καὶ προχωρεῖ. Εὐρίσκειται εἰς ἀγνωστον δι' αὐτὸν περιβάλλον καὶ τὸ περιβάλλον αὐτὸ μεταλλάσσει πρὸ αὐτοῦ αἰωνίως καὶ ἐν ἀκαρί.

Μερικοὶ θέλουν νὰ διατρέξουν τὴν ζωὴν παζῆ, ἄλλοι προτιμοῦν διάφορα μέσα ταχύτερα ἢ βραδύτερα, ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος των, ἀλλὰ ὅλοι, εἴτε περσοπορῶντες εἴτε ἐποχοῦμενοι αὐτοκινήτου, διανύουν τὸν αὐτὸν δρόμον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὸν ἴδιον.

Ἄλλὰ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ τις:

— Ἄφοῦ ὅλοι διατρέχουν τὸν ἴδιον δρόμον καὶ διασχίζουν τὸ ἴδιον περιβάλλον, διατί νὰ ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν ζωὴν μὲ τόσον διαφόρους ἐντυπώσεις καὶ μὲ τόσον ποικίλην προμήθειαν; Διατί, ἐνῶ ἄλλοι εἶναι κσκορσεμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἔτεροι, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου των, εἶναι ἐπίσης διψαλέοι, ὡς ἦσαν εἰς τὴν ἀρχήν;

Εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτήν μᾶς ἀπαντᾷ μετριοφρόνως τὸ δεύτερον μέρος τοῦ μολυβδογραμμένου ἀποφθέγματος: Ἀπαιτεῖται πολλὴ τέχνη, διὰ νὰ καρπωθῇ τις ὠφελείας ἀπὸ τὸ ταξίδιον τοῦτο.

Ὅπως δι' ὅλα τὰ ταξίδια ὑπάρχει κάποιον τέχνην, τέχνην μάλιστα, ἡ ὁποία ἐξικνεῖται εἰς ἰδιωφυίαν, πολὺ περισσότερον διὰ τὸ μέγα ταξίδιον τῆς ζωῆς ἢ τέχνην αὐτὴν πρέπει νὰ εἶναι ὄξεα, ἐπαρκῆ, ἀνεπτυγμένη.

Δὲν ἀρκεῖ χίλιοι ἀνθρώποι νὰ ταξιδεύσουν κάπου, νὰ μείνουν ὠρισμένας ἡμέρας καὶ νὰ ἐπιστρέψωσι ταῦτοχρόνως. Μεταξὺ αὐτῶν θὰ ὑπάρξωσι πρόσωπα, τὰ ὅποια οὐδὲ κἂν ἀντελήφθησαν τὸ ταξίδιον των, θὰ ὑπάρξουν ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι ἐξ ὅλης τῆς μακρᾶς περιόδου των οὐδὲν ἄλλο θὰ τοὺς ἀπομείνῃ, παρὰ ἡ ἐντύπωσις τῶν κλονισμῶν τῆς σιδηροδρομικῆς ὁλκῆς καὶ τῶν ἀκανονιστῶν γευμάτων, ποῦ ἐπαιρναν εἰς τοὺς διαφόρους σταθμούς. Ὅλα τὰ ἄλλα, τὴν ἀπειρίαν θεαμάτων, τὴν ποικίλην καὶ ἐναλλαγὴν παραστάσεων, θὰ συγγέσται δι' αὐτοὺς εἰς τὰ βάθη κάποιου ὀμχλώδους ὀρίζοντος καὶ θὰ εἶναι ἀνάμικτος μὲ τοὺς κληρῶν τῆς κοπώσεως καὶ τῆς νάρκης.

Ἐταξίδευσεν ὁμοίως καὶ αὐτός, καὶ αὐτὸς εἶδε, καὶ αὐτὸς ἠσθάνθη, καὶ αὐτὸς παρηκολούθησεν. Ἐν τούτοις οὐδὲν ὠφελήθη ἐξ ὅλων τούτων. Διατί; ἀπλούστατον, διότι δὲν κατεῖχε τὴν τέχνην τοῦ νὰ βλέπῃ, τοῦ νὰ παρακολουθῇ, τοῦ νὰ αἰσθάνεται.

Ἄν ἐμφιβάλλετε, εὐκολώτατα εἴμπορεῖτε νὰ πεισθῆτε.

Πάρτε δύο φίλους καὶ διανύσατε μαζὶ τὸν Μεγάλον μας Δρόμον καθ' ὅλον τὸ μήκος του. Ἄν κατόπιν ἐρωτήσατε ἓνα ἕκαστον χωριστὰ τὸ τί εἶδεν κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, θὰ ἀκούσατε παρὰ τούτων ὅλος πεισιλάτῃτα πράγματα.

Ὁ εἰς, αἰφνης, εἶναι δυνατόν νὰ σᾶς ἀριθμήσῃ χίλια ἐπεισόδια καὶ παρατηρήσεις, ἐνῶ ὁ ἄλλος θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μ' ἓν ἕρηόν:

— Δὲν εἶδα τίποτε!

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ζωὴν. Μὴ νομίσατε, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπεισόδια, αἱ αὐταὶ σκηναί, αἱ ἴδιαι περιπέτειαι ἀφίνουν τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ δύο διαφόρων ψυχῶν.

Ἡ μία ἐξ αὐτῶν θὰ δεχθῇ ὅλας τὰς ἐπιδράσεις καὶ τῶν ἐπουσιωδεστέρων γεγονότων, ἐνῶ ἡ ἄλλη θὰ παρέλθῃ ἀβρόχοις ποσὶν ὑπὲρ τὰ πράγματα αὐτά. Ὡστε δὲν εἶναι πλέον ζήτημα χρόνου ἢ ἐμπειρίας τῆς ζωῆς. Ὀυδοήκοντα ἑτῶν βίος ἀποδεικνύεται βίος μιᾶς ἐβδομάδος δι' ἐκείνον, ὁ ὅποιος δὲν κατέχει τὴν τέχνην νὰ βλέπῃ, νὰ αἰσθάνεται, νὰ καρπωθῆται.

Ὅταν βλέπετε ἓνα νεκρὸν, ἐξ ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους οἱ δημοσιογράφοι ἔχουν τὸ στερεότυπον: «πλήρης ἡμερῶν», μὴ ἀποφανθῆτε, ἀποβλέποντες εἰς τὰ λευκὰ μαλλιά του, ὅτι ἦτο περισσότερον ἐμπειρὸς τῆς ζωῆς ἀπὸ ἓνα νεανίαν.

Ἐταξίδευσεν πολὺ ἴσως εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἔταξίδευσεν μὲ κατεβασμένα τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ βαγονιοῦ του καί, ὅταν εὐρέθη εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τοῦ ταξιδίου του, ἠδύνατο νὰ στοιχηματίσῃ, ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸν πρῶτον.

Ἄλλ' ἄρα γε ἡ τέχνη αὐτῆ, ἡ ὁποία μᾶς δίδει τὸν ἀποχρῶντα τόνον τῆς ζωῆς, εἶναι διδακτὴ ἢ εἶναι ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς φύσεως, μὲ τὰ ὅποια προικίζονται προνομιούχοι τινες ὑπάρξεις;

Εἶναι καὶ τὸ ἐν, εἶναι καὶ τὸ ἄλλο. Ἄφοῦ, ὅμως, τὸ ἐν δὲν ἀποκλείει τὸ ἔτερον.

Ἡ τέχνη αὐτὴ βεβαίως εἶναι φυσικὸν χάρισμα, ἀλλὰ, καθὼς κάθε ἐμπειρία, εἶναι δυνατόν καὶ νὰ διδαχθῇ. Καὶ πρέπει μάλιστα νὰ ἐπιστήσωμεν ἰδιαίτερον τὴν προσοχήν μας ἐπὶ ταύτης. Ἴσως δὲν ἐδώσαμεν τὴν ἀπαιτουμένην σημασίαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ ὀκνησωμεν.

Ποῖος ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῇ ξένην χώραν, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη, πρῶτην φοράν χωρὶς ἓνα διεσμηγνῆ, χωρὶς ἓνα ὀδηγόν; Ποῖος ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῇ καλλιτεχνικὸν μουσεῖον ἢ σειρὰν ἀρχαιολογικῶν κειμιλίων, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τὸ πρόσωπον ἢ μὲ τὰς σχετικὰς γνώσεις ἐμείνας, αἱ ὁποιαὶ θὰ ἐξάρουν τὴν ἀξίαν τῶν ἀντικειμένων τούτων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του;

Ἄν παρσμελήσῃ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, θὰ διατρέξῃ ἀποστάσεις χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τι καὶ θὰ περιέλθῃ στῆς, θαυμάζων τὰ πλαῖσια, ἀντὶ τῶν ἔργων αὐτῶν.

Φρονεῖτε, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μικροτέρας σημασίας ἀπὸ μίαν χώραν καὶ ἀπὸ ἓν μουσεῖον;

Τὴν τέχνην, δι' ἧς θὰ μάθωμεν νὰ γνωρίζωμεν τὴν ζωὴν, θὰ μᾶς τὴν δώσῃ ἡ μόρφωσις. Τὴν τέχνην, δι' ἧς θὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἰκανότητα νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὸ ταξίδιον μας αὐτό, θὰ μᾶς τὴν δώσῃ ἡ διαύγεια τῆς παρατηρήσεως καὶ ἡ ἀνεπηρέαστος ἀντίληψις. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς ἰδιότητας αὐτὰς τῆς ψυχῆς ἄλλως εἰς τὸν οὐδὸν τῆς ἐξωθύρας τοῦ βίου θὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ τοῦ τυφλοῦ:

— Δὲν εἶδα τίποτε!

Ε. Κ. Μ.

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑ

«Ο κύριος Αντώνης δεν ήτο όλως διόλου εύτυχής, διότι εύτυχισμένους ανθρώπους δεν εύρισκει κανείς παρά εις τὰ διηγήματα και τὰ παραμύθια. Άλλά ο κύριος Αντώνης έγνώριζε τήν ειδικήν εκείνην εδτυχίαν, τήν όποίαν έχουν οι εργάται, όταν νυμφευθοῦν εκείνην, ή όποία απέτελει τὸ όνειρόν των.

Μετά ενός έτους συζυγικόν βίον ο κύριος Αντώνης έγινε πατέρας. Ένα χαριτωμένο μικρό αγοράκι με ξανθό πρόσωπο και χρυσά μαλλιά, ήλθε να σκορπίση με τὰ γέλια του τήν χαράν εις τήν μικράν εκείνην οίκογένειαν.

Τὸ όνόμασαν τὸ παιδί Ιάκωβον. Ο Ιάκωβος, όταν έγινε πενταετής, ήτο ένα εύμορφο αγοράκι, τὸ όποιον απέτελει τὸ καύχημα τῶν γονέων του. Η μητέρα — περισσότερον ἀπὸ κάθε άλλην μητέρα — εφρόντιζε διὰ τὸν Ιάκωβόν της, και ο πατέρας εργάζετο με επιμονήν και υπομονήν χάριν τοῦ μικροῦ των, τὸ όποιον ένεδυον με πολύ εύμορφα ρούχα, σάν πλουσιόπαιδο.

Αὐτὸ προσκάλει τὰ σχόλια τῆς γειτονιάς και όλων, όσοι εἴξευραν, ότι ο κύριος Αντώνης εἰώθευε περισσότερα ἀπὸ όσα πρέπει δι' ένα ἀπλοῦν εργάτην εργοστασίου.

Διότι ο κύριος Αντώνης ήτο εργάτης εις έν εργοστάσιον. Επαινεθὲν είναι ἀλήθεια, πολύ μικρόν ήμερομίσθιον, ἀλλά με μερικὰς εἰκονομίας και με ἀσομικὰς του στερήσεις προσεπάθει να ικανοποιήσῃ κάθε φιλοδοξίαν, ποῦ συναλάμβανε διὰ τὸ παιδί του. Και ἔζη οὕτως εύτυχής.

Εν τούτοις ή δυστυχία και ή θλίψις ήλθε και έντύπησε πολύ ἄγρια τήν θύραν τοῦ εἰρηνικοῦ του σπιτιοῦ.

Η καλή γυναικούλά του, ή μητέρα τοῦ παιδιοῦ του, μετά βραχείαν νέσον ἀπέθανεν.

Όταν ο κύριος Αντώνης ἐπέστρεψε μόνος ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, όπου εἶχεν έναποθέσει στὸ χῶμα τήν ἀγάπην του, όταν εἶδε τὸ παιδί του με τὰ μαῦρα ρούχα να διακηρύττει με τὰ δακρυσμένα του μάτια τήν ὀρφάνειά του, τότε ένόησε τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας, ή όποία τὸν ἐπληξεν.

Εν τούτοις ἔπρεπε να υπομένη. Ἐν ήτο μόνος, ή ἀπελπισία θὰ τὸν ἐκυρίευεν, ἀλλ' ἀφοῦ ο Θεός τοῦ ἀφήκε τὸ παιδί του, ἔπρεπε να θάψῃ βαθεῖα εις τήν καρδιά του τήν λύπην του και να προσπαθήσῃ να ζήσῃ και να εργασθῇ χάριν τοῦ παιδιοῦ του.

Απὸ τήν ήμέραν εκείνην ο κύριος Αντώνης εργάζετο διπλά και διπλά ἀγαποῦσε τὸ παιδί του, ὡσαν να ήθελε με τήν πατρικὴν του ἀγάπην να ἀναπληρώσῃ τήν ἀγάπην τῆς μητέρας, ποῦ εἶχε χαθῆ.

Εν έτος ἐπέρασεν ἀπὸ τότε, έν έτος μαλαγχολικόν, ἀλλά και μερταῖον, διότι, προτοῦ ἀκριβῶς συμπληρωθῆ, τὸ μικρὸ παιδάκι τοῦ κύριου Αντώνη προσεβλήθη ἀπὸ κάποιαν ἐπιδημίαν και, ἀφοῦ ἐταλαιπωρήθη μερικὰς ήμέρας, ἐξεψύχησεν εις τήν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του.

«Ω! τὸν δυστυχισμένον κύριον Αντώνη! Ἐπι μέγρι τρυγὰς ὄλον τὸ μικρόν πατήρι τῆς μοῖρας. Ἐτρώθη εις τὰ ἰσρώτερά του φίλτρα ἔχασε τήν γυναῖκά του, τήν ἀγαπημένην του εκείνην ὑπαρξιν, ποῦ ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς, ἔχασε τώρα και τὸ παιδί του, τὸν μόνον σκοπὸν τῆς ζωῆς του.

Όταν ἀπέθανεν ή σύζυγός του, βλέπων τὸν Ιάκωβον, ἐσκέφθη :

— Πρέπει τώρα να ζήσω και να εργασθῶ γιὰ τὸ παιδί μου.

Ἄλλά τώρα, ποῦ και τὸ παιδί του αὐτὸ ἐκλείσει τὰ μάτια του και ἐξεψύχησῃ, τί τοῦ ἀπέμεινε πλέον; Περιφέρετο σάν τρελλός τὰ πάντα ἐθόλοναν ἔμπαρὸς εις τὰ μάτια του.

Ἄδικα προσπαθεῖ τις να διαγράψῃ τήν θλίψιν, ποῦ αἰσθάνεται ή πατρικὴ καρδιά, όταν τιτρώσκει με τὸν εὐαγετον τοῦ μοναδικοῦ παιδιοῦ του και ἄδικα θὰ προσπαθήσῃ τις να ἀντιληφθῆ τὸ μέγεθος αὐτοῦ τῆς θλίψεως, ἀν δὲν ἔχη πονέσει ο ἴδιος.

Ο κύριος Αντώνης ήτο ἐξάλλος. Αὐτὸς ο τόσον εργατικὸς και προσεκτικὸς, σιγὰ σιγὰ ἐγένεν ο χει-

ρότερος εργάτης. Δὲν ἐπρόσεχεν, ἔκαμνε σφάλματα, εφαινέτο σάν μεθυσμένος και ὀμως οὐδέποτε ἔπινε.

Μίαν ήμέραν τὸν ἐκάλεσεν ο εργοστασιάρχης και τοῦ λέγει :

— Κύριε Αντώνη, βλέπω με ἀπορίαν μου, ότι δὲν εἶσαι ο πρώτος ποῦ έγνώρισα. Ἄλλοτε ήσο καλός, προσεκτικός, φρόνιμος τώρα είναι κάμποσος καιρός, ἀπὸ τήν ήμέρα ποῦ ἔχασες τὸ παιδί σου, ἔρχεσαι πάντα μεθυσμένος.

— Κύριε, ἀπήντησε με τρέμουσαν γλῶσσαν ο εργάτης, ἄδικα με κατηγορεῖτε δὲν πίνω, ἀλλά τὸ ἔχετε μικρὸ πρῶγμα να χάσω σ' ένα χρόνο μέσα γυναῖκα και μονακριβὸ παιδί; Σας εἶπτε εύτυχισμένος, ἔχετε τήν γυναῖκά σας, ἔχετε τὸ παιδί σας ο Θεός να τοῦς δῇν ζωή, μά, ἀν τὰ χάσετε, μη νομίσετε ποῦ θὰ εἶπτε ο ἴδιος.

Ο εργοστασιάρχης δὲν εἶχε καταλάβει τὸν πόνον αὐτὸν και δι' αὐτὸ δὲν ένόησεν οὔτε τὰ λόγια τοῦ εργάτου του. Τοῦ ἀπήντησε :

— Δὲν τὰ ξεύρω αὐτὰ ἔγωγ' ἀν δὲν διορθωθῆς σ' ένα μήνα μέσα, θὰ σε παύσω.

Η θλίψις δὲν θεραπεύεται με ἀπειλὰς. Ο κύριος Αντώνης δὲν ἐθεραπεύθη ἀπὸ τήν θλίψιν του, δὲν κατόρθωσε να περιμαζεύσῃ τὸ πνεῦμά του και δι' αὐτὸ ἐπαύθη.

Τώρα εις τήν διπλήν δυστυχίαν προσετέθη και τρίτη: ή πτώχεια. Δὲν εἶχεν οἰκονομίας, δὲν εἴχτησε κἄν να εὔρη άλλη δουλειά.

Η πείνα ἀφ' ένδὸς και ή παραγνώρισις τοῦ πένθους του τὸν ἔκαμαν να σκέπτεται πολύ μαῦρα πράγματα και να λάβῃ ἐγκληματικὰς ἀποφάσεις.

Εἶχεν ο εργοστασιάρχης ένα παιδάκι ἔξ-ἐπὶά ἐτῶν και ήτο ή μοναδική χαρὰ τοῦ πατέρα του.

— Δὲν ἔχασε τὸ παιδί του, ἐσυλλογιζέτο ο κύριος Αντώνης διὰ τὸν πρῶγῃν διαιθυνην του, και δι' αὐτὸ δὲν νοιῶθει τὸν πόνον τῆς καρδιάς του.

Μίαν ήμέραν ἐκαιροφυλάκτησε και τήν ἴδιαν νύκτα ἀνεσθιχῆθη εις τὸν τοίχον τοῦ σπιτιοῦ τοῦ εργοστασιάρχου, ήνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου, όπου ἐκοιμάτο ο μικρός, και ἐμβῆκεν.

Εἶχε λάβει φοβερὰς ἀποφάσεις. Όταν εὔρεθη μέσα εις τὸ δωματίον ἐκεῖνο, μικρόν μειδίωμα, μειδίωμα ἐκδιήσεως, ἐφάνη εις τὸ πρόσωπόν του.

— Θὰ σε ἐκδικηθῶ, ἐπιθύρισε, σφιγγων τὰς χεῖρας.

Και ἐπλησίασεν εις τὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ, ἐκυψεν... ἀλλ' ἐμεινεν ἀδρανής.

Τὸ χαριτωμένο ξανθὸ προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ ἀνεπαύετο εις τὸ λευκὸ προσκεφάλαιο και ἐμειδία.

«Ω! ποιος καταρράκτης σκέψεων, ἀναμνήσεων και αἰσθημάτων δὲν εἰσέδυσεν εις τήν ψυχὴν του!

Ἦτο και αὐτὸς πατέρας! Ἠσθάνετο και αὐτὸς θεῖαν χαράν ἀπὸ τὸ μειδίωμα ένδὸς μικροῦ ἀγγέλου. Διὰ τί τώρα να ἔλθῃ αὐτὸς να καταστρέψῃ ένα ἄγγελον, ἔστω και ἀν ο πατήρ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ τοῦ ἔκαμνε μακό;

Τοῦ ἤλθαν δάκρυα στὰ μάτια και ἐκυψεν, ὄχι διὰ να κακοποιήσῃ τὸ παιδί ποῦ ἐκοιμάτο, ἀλλά διὰ να ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του έν πατρικὸν φίλημα.

Τὴν στιγμήν εκείνην ἀνοίγει ή θύρα τοῦ δωματίου. Ἦτο ο εργοστασιάρχης με μίαν λάμπαν εις τὸ χερί ἤρχετο διὰ να ἴδῃ τὸ παιδί του ποῦ ἐκοιμάτο. Ο εργάτης τὸν βλέπει: τί να κάμῃ; πῶς να δικαιολογηθῆ; Τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον διὰ να φύγῃ και πηδῆ.

Ἄλλοίμονον! τὸ παράθυρον ήτο ὑψηλὸν και ο κύριος Αντώνης ἐμεινεν ἔπνους.

Μὲ τὸν θάνατόν του ή πατρικὴ καρδιά ήσύχασε.

(Διασκευή)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ψ Αἰ περιπέτεται τῆς ζωῆς διδάσκουν, ότι ή εδτυχία ἐδράζεται ἐπὶ τῆς μετριότητος τῶν ἐπιθυμιῶν και ἐπὶ τῆς καλῆς χρησιμοποίησεως τῶν ὑπαρχόντων.

Ψ Ο γάμος είναι ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ή ὑγεία εις δύο πρόσωπα.

Ψ Μερικοί ἔχουν ὑπέροχον μνήμην διὰ να ἐνθυμῶνται ἐπουσιῶδη τινὰ πράγματα και λησμονοῦν τὸν θάνατόν τα ὠφέλιμα.

Ο Σβίφτ, ο συγγραφεὺς τῶν «Ταξιδίων τοῦ Γκιούλιβερ», ήτο όνομαστὸς διὰ τήν φιλαργυρίαν του.

Ἡμέραν τινὰ νέος τις ὑπηρέτης, ὅστις τῷ ἔφερε πολλάκις ὀπώρας και κυνήγιον ἐκ μέρους φίλου τοῦ τινος και ὅστις δὲν εἶχε λάβει ποτὲ τὸ παραμικρόν διὰ τὸν κόπον του, ήλθε, φορτωμένος κατὰ τὸ σήθηδες, με έν κἀνιστρον πλήρες να κρούσῃ τήν θύραν τοῦ δόκτορος. Οδτος ήνοιξε πάραυτα.

— Ὅριστε, εἶπεν ο νεανίας, με ὑφος ἀχαρι' ένα σαρὸ πράγματα, τὰ όποια σὰς στέλλει ο κύριός μου.

Ο Σβίφτ, παρεξυθεις ἐκ τοῦ ἀθάδους ὑφους και τοῦ ἀγενοῦς τρόπου τοῦ ὑπηρέτου, εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Ἐλα μέσα, νέε μου ἀλλά μοῦ φαίνεσαι πολύ κακομαθημένος: θὰ σοῦ δείξω πῶς ήμπορεῖ κανείς να κάμῃ τήν παραγγελίαν, ποῦ τοῦ ἀνέθεσαν, με κάποιαν εύγένειαν. Ἄς υποθέσωμεν, ότι σὺ εἶσαι ο κύριος Σβίφτ και ἔγωγ' ο ὑπηρέτης...

Ἀφαιρέσας τότε τὸν πῖλόν του ο Σβίφτ, ἐχαιρέτησε τὸν ὑπηρέτην, λέγων :

— Ἐξοχώτατε, ο κύριός μου σὰς στέλλει τὸ μικρόν αὐτὸ δῶρον και σὰς παρακαλεῖ να τὸ δεχθῆτε.

— Εὐχαριστῶς, νεανία μου, ἀπήντησεν ο ὑπηρέτης: εἶπατε εις τὸν κύριόν σας, ότι τῷ εἶμαι πολύ εύγνώμων, σὰς δὲ λάβετε τήν μικράν αὐτήν ἀμοιβήν διὰ τὸν κόπον σας.

ΦΩΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ἡμέραν τινὰ περιώνυμός τις ἀνὴρ εἶπεν εις φίλον του, ὃν μεγάλως ήνόει διὰ τὸ εἰχαρι, ἐτράπελον και έτοιμον τοῦ πνεύματος :

— Διὰ τί δὲν παίρνεις γυναῖκα; Θὰ σοῦ δώσω ἔγωγ' νέαν, ὠραίαν και πλουσίαν, ήτις θὰ σε καταστήσῃ εύτυχῆ.

Και ο φίλος ἔστωρξεν, ἵνα μη δυσαρτεστήσῃ τὸν προστάτην του.

Ἄλλά τήν νύκτα τοῦ γάμου, μόλις εἰσῆλθεν εις τὸν νυμφικὸν θάλαμον, εὐθύς ἐξῆλθεν έντρομος και «πῆρε τὰ βουνά».

Μαθὼν ο προστάτης του τὰ γενόμενα, διατάσσει να εὔρωσι τὸν φυγάδα και προσαγάγωσιν αὐτόν ένώπιόν του.

— Τί σημαίνει αὐτή ή νέα τρέλλα;

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ο φυγάς: μοι ὑπεσχέθης, ότι πλησίον τῆς γυναῖκός μου θ' ἀπῆλθον πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς. Ἐν τούτοις, μόλις ἔπεσα πλησίον της, πᾶσαι αἱ ἐλπίδες μου διεψεύσθησαν. Ἦκουσα φοβερόν θόρυβον, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς γυναῖκός μου ἦσαν μυρία φωναί, αἰτινες ή μία κατόπιν τῆς άλλης μοι ἐζήτησαν ὑποκάμισα, φορέματα, καπέλα, ένα ἀπαντοῦν ὑποκάμισα, και ποῦ να τὰ ἐνθυμοῦμαι όλα!

Και ἔπειτα κραυγαί, κλάμματα, σκουξήματα, γέλια, μαλάματα, φωναί πολλῶν παιδιῶν, τὰ όποια ἐπήγαιναν και ἤρχοντο, ἔτρεχαν ἐπάνω-κάτω, ἐπηδούσαν, ἐπιάνοντο, ἐκτυποῦντο, ἔκαμναν χιλιαῖς τρέλλαις. Ἐτρόμαξα, ο θόρυβος ἐκεῖνος τόσον με κατέπληξεν, ὅστε ἀφήκα ἐκεῖ τήν γυναῖκά μου, ἵν' ἀποφύγω τὰς συμφοράς, δι' ὃν με ήπειλει ο γάμος μου. Δὲν θὰ ήδυνάμην να μείνω μαζί της, χωρὶς να γείνω πλέον τρελλός ἀκόμη παρ' ὅτι εἶμαι!

Τόσον φοβερὰ ήτο ή φωνητικὴ συναυλία τῆς γυναῖκός.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΑ ΣΚΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ

Τα αυστριακά στρατεύματα, τα οποία υπερασπί- ζουν τα προς τας Άλπεις τυρολικά εδάφη, έγγραφε, ότι με μεγάλην ευκολίαν ενεργούν επάνω εις τα καταχωνισμένα ανώμαλα εδάφη, τη βοήθειά των σκι, δηλαδή στρατιωτικών πεδηλώ. Ταυτα πρώ- την φοράν χρησιμοποιήθησαν πρό ὀλίγων ἔτων εις τὴν Σκανδιναυικὴν χειρόνησον διὰ τὴν ἐπι- χήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ χιόν, ἐπὶ μῆκος καλύ- πτουσα μεγάλας ἐκτάσεις, παραλάσει καὶ ἐκεῖ ζῶν καὶ ἐπικοινωνίαν. Κατ' ἀρχὰς παρουσιάσθησαν ὡς εἰδος διασκεδαστικοῦ σπόδ, σήμερον ὁμως χρησι- μοποιουνται ὡρελιώματα εις τὸν γερμανικόν, εις τὸν αὐστριακόν, εις τὸν σκανδιναυικόν στρατόν καὶ εις ἄλλους ὄρειων μερῶν τοιούτους, εις βα- θμόν, ὅστε ἡ στρατιωτικὴ κριτικὴ ν' ἀπεφανθῆ, ὅτι, ὅπως ἡ κάμηλος δικαίως θεωρεῖται πλοῖον τῆς ἐρήμου, καὶ τὰ σκι πρέπει νὰ λέγονται τὸ πλοῖον τῶν καταχωνισμένων ἐκτάσεων.

— Ὁ Νάνσεν καὶ τὰ σκι.

Αἱ μεγαλειότεραι ἐφευρέσεις εἶναι καὶ αἱ ἀπλού- στεραι, λέγει κάποιος ἀξιωμα. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμ- βαίνει καὶ εἰς τὰ σκι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἀπλού- στατα λεῖα ξύλα, μήκους δύο ἕως τριῶν μέτρων, εἰς τὸ ἄκρον ἐστραμμένα πρός τὰ ἄνω, πλάτους δέκα ἑκατοστομέτρων. Προσδένονται παρὰ τὸν ἀστράγαλον τοῦ ποδὸς καὶ ἀφίουν εἰς τὰ ἔμπρὸς τὰ δύο τρίτα τοῦ ὄλου μήκους των. Μετὰ τὰ σκι τὸ βῆμα καὶ ἡ ὀλισθησις, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ὑπερη- δησις ἐπιπέδων ἢ ἀνωμαλῶν χιονισμένων ἢ καὶ παγωμένων μερῶν, γίνεται μετὰ ἀπίστευτον εὐκολίαν καὶ ταχύτητα. Εἶναι ἀπαραίτητος καὶ μία ράβδος μήκους 7-8 ἑκατοστομέτρων, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ παγοδρομῶν ναυονίζει τὴν ἰσορροπίαν του ἢ κατὰ τὰς καμπὰς μεταχειρίζεται αὐτήν ὡς πηδάλιον. Εἰς τὴν Νορβηγίαν, εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ εἰς τὴν Φλάνδραν τὰ σκι καθ' ὄλον τὸν χειμῶνα χρησιμο- ποιουνται καὶ εἰς ἀνάς τὰς πόλεις, γίνονται δὲ πολλάκις μετὰ αὐτὰ καὶ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν- ται ἐθνικὰ ἀγωνίσματα.

«Αἱ ἀπέραντοι, αἱ χιονισμένοι ἐκτάσεις, γράφει ὁ Νάνσεν, τῆς Σκανδιναυικῆς, συγκεντρώνουν καὶθε χειμῶνα τὰ ὠραιότερα ἀγωνίσματα τῶν σκι μεταξὺ ὄλων τῶν ἡλιωδῶν, ἔξ ὄλων τῶν τάξεων, καταλή- γοντα πολλάκις καὶ εἰς εὐτυχὴ συνοικέσια. Συμ- βαίνει δηλαδή, ὅτι ἄλλοι μετὰ τὰς καλοκαιρινὰς ἐκδρομὰς».

— Εἰς μῆκος καὶ εἰς ὕψος.

Ὅταν πρώτην φοράν ἐδοκιμάσθη ἡ ταχύτης, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν παγοδρομὸν ὁδουν τὰ σκι, δὲν ἀπεδείχθη αὕτη ἀνωτέρα τῶν 10-11 χιλιομέτρων καθ' ὥραν. Ἐν τούτοις τὰ πέρουσιν εἰς τὴν Χρι- στιανίαν γενόμενα γυμνάσια τοῦ νορβηγικοῦ στρα- τοῦ, ἀπέδειξαν, ὅτι παγοδρομοὶ στρατιῶται τὸ ἐκ 350-500 χιλιομέτρων διάστημα, τῆ βοήθειά τῶν σκι, διήνυσαν εἰς τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας.

Ἐπιπλέον παγοδρομοὶ, οἱ ὁποῖοι, ἐπὶ τούτῳ ἐξασκούμενοι, δύνανται νὰ πεδήσουν ἀνωμαλίαν ἐδάφους 30-40 μέτρων ὕψους καὶ χωρὶς νὰ δια- κόψουν ἀκόμη τὴν παγοδρομίαν των. Τοιοῦτος νικητὴς ἐφάνη εἰς τὰς παρουσίους παγοδρομικοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκχόλμης καὶ ἰσημίως τὸ μέγι- στον ρεκόρ. Ἐννεεῖται, ὅτι εἰς τιαυτὰ τολμηρὰ ἀγωνίσματα καὶ αἱ ἐπικίνδυνοι πτώσεις δὲν λεί- πουν, προλαμβάνουν ὁμως τὸν ἐκ τούτων θάνατον, ὅταν γίνονται ἐπάνω εἰς παχύτατα στρώματα χιόνος.

— Τὰ σκι εἰς τὴν Γροιλανδίαν.

Μέχρι τοῦ 19 αἰῶνος ἡ ἐξερευνησις τῆς Γροιλαν- δίας ἐθεωρεῖτο ἀδύνατος. Ταύτην ἐπέτυχεν ὁ Νορ- βηγὸς Νάνσεν τῆ βοήθειά τῶν σκι, ἐξερευνήσας περισσότερα τῶν 500 χιλιομέτρων τοῦ ἀπεράντου τούτου παγωμένου κόσμου μετὰ 45 βαθμοὺς κάτωθεν τοῦ μηδενικοῦ. «Τὰ χεῖλη μας παγωμένα, γράφει ὁ Νάνσεν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, δὲν ἐπέ- τρεπαν εἶς ν' ἀνοιξῶμεν τὸ στόμα μας Ὁ μύ- στεξ, ἡ γενειὰς καὶ τὰ μαλλιά μας ἀπέτελουν ἐν ὄλον κρυσταλλωμένον. Μετ' ὀλίγον, ἀπὸ τὸν σκο- φον καθ' ὄλην τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμόν μας, ἐπεκάθησαν ἕνα παχὺ στρώμα παγωμένου τσιμέν-

του, τὸ ὁποῖον μᾶς ἠμποδίσεν ἀκόμη καὶ νὰ ἀνοι- γοκλείωμεν τὰ μάτια μας. Ἐπὶ τριανταπέντε ἡμέ- ρας μετὰ τοὺς ἔξ ἄλλους συντρόφους μου, ὑπὸ ψῆχος φοβερώτατον καὶ μακροχίνας ἀπεριγράφτους, ἐξη- κολουθήσαμεν τὴν ἐξερευνησίαν τοῦ μεγίστου τού- του παγῶνος τοῦ ἡμισφαιρίου μας, μόνον τῆ βοή- θεία τῶν σκι, ἀνευ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ἀκόμη ἄγνωστος ἢ ἐν λόγῳ ἀφιλόξενος ἔκτιστος».

Ἡ μεγίστη αὕτη ἐπιτυχία τοῦ Νάνσεν διεφῆ- μισεν εὐθύς τὸ ὄνομά του ὡς ἀτρομήτου ἐξερευ- νητοῦ, ἔγινε δὲ ἀφορμὴ νὰ γενικευθῆ ἡ χρῆσις τῶν σκι. Καὶ πράγματι, ὅλη ἡ ὄρεινὴ Εὐρώπη, πρό πάντων ἡ Σκανδιναυία καὶ τὸ Τυρόλον, τὰ ἐχρησιμοποίησαν εἰς μεγάλην ἀκρίβη. Τὰ τυρολικὰ τάγματα τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ μετὰ τὴν χρῆσιν τῶν σκι ἔδειξαν κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον μονα- δικὴν εὐκνησίαν καὶ ταχύτητα ἐνεργείας καθ' ὅλας τὰς κινήσεις των.

Ἄλλα καὶ εἰς τὰς πρόσ διασκέδασιν παγοδρο- μίας, εἰς τὰ Σαμονί καὶ εἰς ἄλλα παγοδρομικὰ κέντρα τῶν Ἀλπεων, τὰ σκι εἶναι ἀπαραίτητα.

— Πῶς τὰ ἐμάθαν οἱ Εὐρωπαῖοι.

Τὴν χρῆσιν των εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ἐδίδαξαν οἱ Λάπωνες. Αὐτοὶ πρώτην φοράν τὰ μεταχειρί- σθησαν. Μίαν ἡμέραν Λάπων τις συνελήφθη εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ ὠδηγήθη εἰς κάποιον ὄρειον σταθμόν τῶν Σκανδιναυικῶν Ἀλπεων. Ἐφρασε σκι, τὰ ὁποῖα, ἄγνωστα ἀκόμη εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, δὲν ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν τῶν Σουηδῶν. Ὅταν ὁμως μετ' ὀλίγον ὁ Λάπων τοὺς διέφυγε καὶ εἶδαν, ὅτι μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν σκι, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐτρέ- χεν ἐπάνω εἰς τὰς χιονισμένας ἐκτάσεις, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν φθάσουν, ἀμέσως συνέλαβον τὴν ἰδέαν τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ λαπωνικοῦ αὐτοῦ παγοδρομικοῦ ὄργανου. Ἐκτότε Σκανδιναυοὶ ἐκ- γυμναστὰι προητοίμασαν ἰδιαιτέρως μετὰ σκι τάγματα Γερμανῶν, Αὐστριακῶν, Ἑλβετῶν καὶ ἄλλων στρα- τευμάτων. Τὰ κατ' ἕτος γινόμενα χειμερινὰ γυμνά- σια παρουσιάζουν καταπληκτικὰς προσόδους, ὑπερέ- βησαν δὲ ὅλα τὰ πρό ἔτων εἰς τὸν Μέλανα Δρυμόν καὶ τὰ Βόσγια γενόμενα τιαυτὰ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, καθὼς καὶ τῶν ἑλβετικῶν ταγμάτων, τὰ ὁποῖα φρουροῦν τὴν μεγάλην σήραγγα τῆς σιδη- ροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ Ἁγίου Γουθάρδου. Ἡ πρώτη διδασκαλία τῶν σκι ἔγινεν εἰς τὴν Βορίαν- σον ὑπὸ δύο Νορβηγῶν ἐκγυμναστῶν τὸ 1903.

Ἡ ἐμάθησις τῆς χρησιμοποίησός των δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸν. Σήμερον ὅλα τὰ βόρεια καὶ τὰ κεντρικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης τὸ θεωροῦν μέγιστον εὐεργέτημα, διότι μόνον μετὰ τὴν χρῆσιν τῶν σκι καταρθάνεται ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀδιαβάτων ἀποστάσεων τῆς Σκανδιναυικῆς, τῶν Ἀλπείων χωρῶν, τῶν περὶ τὰ Καρκάτια, τὰ Οὐ- ράλια καὶ τὰ Πυρρηναία. Εἰς τὴν Λαπωνίαν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία βῆμα δὲν κάμουν, χωρὶς τὰ ἀπαραίτητά τους σκι.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τι κρέμα! ἀλύπητα ὁ καιρὸς τὸ σπύι κατελεῖ, ποῦ τῆς ἀγάπης μας πιστὰ κρατοῦσε τὰ ἀμμάδια, σὺν ἡμᾶσταν κ' οἱ δύο παιδιὰ, τρελλὸς κ' ἐγὼ κ' εὐὸ [τρελλῆ κ' ἦταν ἡ μέρες πειὸ χροσὸς, καὶ πειὸ γλυκὰ τὰ βράδνα.

Κ' οὐτ' ἕνα τριαντάφυλλο λευκὸ γιὰ τὰ μαλλιά σου. Μὰ τί πὲ μίλλει; πέρασαν! κ' εἶναι κουφὴ ἡ καρδιά σου γιὰ ὅτι γλυκὸ κ' ἀγύριστο κλαῖει σὺν ἱακίο πίσω. Κ' ἐγὼ σ' ἐξέχασα; ἄλλαξαν τὰ χρόνια, μὰ ρωτῶ: Γιατί σὺν ἐρῆν ἡ μέρα μου μονάχος νὰ σερτῶ, δὲ νάθηλα μέσ' στῆ φολγὰ ποθ χάλασε νὰ οβύσω;

Α. Π.

ΤΑ ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀνεφέρωμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὅτι τὰ μηχανικὰ ὠρολόγια, τῶν ὁποίων ἐξέλιξις εἶναι τὰ σήμερον ἐν χρῆσει, ἐπενοήθησαν εἰς τὰς ἀρ- χὰς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Βεβαίωτατα ταῦτα δὲν παρουσιάζουν οὕτως τὴν κομψότητα, οὕτως τὴν ἀκριβείαν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουσι σήμερον. Ἡ τελειοποίησις των ἀπῆλθε τρεῖς πλήρεις αἰῶ- νας, ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον ἐμφανίζονται κατὰ τρόπον καὶ μηχανισμόν ἀκριβῆ.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι ἡ ἱστορία δὲν γνωρίζει τὸν ἐφευρέτην τῶν ὠρολογίων, ἀλλ' οὕτως καὶ τὸ ἔτος τῆς ἐφευρέσεώς των, οὕτως τὴν πατρίδα των. Μόνον κατὰ προσέγγισιν αἰῶνος δύνανται νὰ ὁμι- λήσῃ περὶ αὐτῶν.

Τὰ χρονόμετρα, τὰ θαυμαστά ταῦτα διὰ τὴν ἀκριβείαν ὠρολόγια, ἐξιννοῦνται μέχρι τοῦ δε- κάτου ὀγδόου αἰῶνος.

Σήμερον τὰ ὠρολόγια ἐκκερμη ἢ τῆς σπέτης ἔχουν πληθυνθῆ καὶ ἐξαλεικνύθησαν δὲν ὑπάρχει σπύι, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχη τὸ ὠρολόγιόν του, δὲν ὑπάρχει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἕν. Κατέστησαν εὐθηγότατα, ὑλάρ- χουσιν ὁμως καὶ ὠρολόγια πολυτελέστατα καὶ πρωτοτυπώτατα.

Μεταξὺ τῶν ὠρολογίων τοῦ τοίχου δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν πλείστα ὅσα περιέρχου τύπου καὶ σχήματος. Ἐν π. χ., τὸ «ὠρολόγιον τῶν παιγι- δίων», ὡς ἐπικαλεῖται, ἔχει σημειωμένας τὰς ὥρας ἐπὶ πλακὸς δάμας καὶ διὰ κύβων ντομίνου. Οἱ δύο δεικτὰ του ἔχουν ὡς κέντρον ἕνα κύβον ταβλίου, ἀντὶ δὲ ἀναρτητήρος, χρησιμοποιοῦνται δύο στέκες μιλιάρδου.

Ἐπίσης τὸ «ὠρολόγιον τῶν γαστριμάργων» ἀπο- τελεῖται ἀπὸ ὅτι ἡ λαιμαργία ἰδιαιτέως; ἀγαπᾷ. Αἱ ὥραι σημειοῦνται ἐπὶ κογχυλίων στρειδιῶν, οἱ δεικτὰ εἶναι κερῆτια ἀστακῶν, ἀντὶ δὲ πλακός, ἕνα μεγάλο πιάτο χρησιμεύει.

Ἐπιπλέον καὶ ὠρολόγια διὰ τοὺς τυφλοὺς. Αὐτὰ φέρουσιν τὰς ὥρας οὐχὶ τυπωμένας ἐπὶ τῆς πλακός των, ἀλλ' ἀναγλύφως, καὶ τούτο διὰ νὰ δύναται ὁ τυφλὸς νὰ πληροφωρηθῆ τῆς ὥραν διὰ τῆς ἀφῆς.

Μία ἀπὸ τὰς τελειοποιήσεις τῆς ὠρολογιοποιίας εἶναι καὶ τὸ «ὠρολόγιον ραδίου». Τοῦτο κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας οὐδὲν τὸ ἰδιαιτέρον παρουσιάζει, ἀλλὰ τὴν νύκτα, χάρις εἰς λεπτότατα μόρια ρα- δίου, οἱ δεικτὰ καὶ αἱ ὥραι λάμπουν ἐν τῷ σκό- τει. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἄσπτον τῆς τελειό- τητος καὶ χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν πελοπόρων ἢ τῶν ναυτιλομένων.

Ὅσοι ἐπὶ πλέον χρησιμοποιοῦν καὶ ἄλλου εἴ- δους ὠρολόγια, κατασκευαζόμενα χάριν αὐτῶν. Καὶ ταῦτα οὐδὲν τὸ ἰδιαιτέρον παρουσιάζουσιν, ὅταν ὁμως πατήσῃ τις ὠρισμένον ἐλατήριον καὶ φέρῃ τὸ ὠρολόγιον παρὰ τὸ σῦς, τότε θὰ ἀκούσῃ, εἰς ολιανθήποτε ὥραν καὶ ἂν κάμη τούτο, εὐκρινῶς τόσους κτύπους βαρεῖς, ὅσας καὶ ὥρας δεικνύει τὸ ὠρολόγιον καὶ τόσους κτύπους λεπτοτέρους, δη- λούντας τὰ λεπτά.

Ἐκτός τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων, τὰς ὁποίας ἐπέβαλλεν ἡ ἀνάγκη, τὸ ὠρολόγιον ὑπέστη ποι- κιλωτάτας μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἐπέ- βαλλεν ἡ μόδα καὶ ἡ τᾶσις τῶν ἀνθρώπων πρός τὴν κομψότητα. Ἰδίως τὰ γυναικεῖα ὠρολόγια παρουσιάζουν περίεργον ποικιλίαν.

Κατεσκευάσθησαν λεπτεπίλετα ὠρολόγια, πά- χους ἐλαχίστων χιλιοστῶν τοῦ μέτρου, ὠρολόγια κατάστικτα ἀπὸ ἀδάμαντας, χρυσοῦ, μετὰ κεντὸς εἴ- δους κοσμήματα. Ἄλλοτε τὰ ὠρολόγια ἐτοποθε- τοῦντο εἰς τὰ θυλάκια, κατόπιν ἐκρεμῶντο εἰς τὰ στήθη τῶν κυριῶν ὡς παράσημα, μετὰ ταῦτα ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν βραχιολίων καὶ ἐσχάτως κατήλ- θον ἕως εἰς τὰ πόδια καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς τῆς φιούμπες τῶν μεταξωτῶν των ὑποδημάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δύναμιν τῶν ἐλατηρίων τῶν ὠρολογίων, ἀναφέρωμεν, ὅτι τὰ κοινὰ ὠρολόγια ἔχουν ἀνάγκην, ὅπως ἀπᾶξ τὸ εἰκοσιετηράωρον κερδίζονται, ἕτερα ἐπαρκοῦν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος κερδίζόμενα καὶ τινα φθάνουν εἰς ἀντοχὴν ἐπὶ ὅς ἔτους.

ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ — ΕΙΝΑΙ

Με ήρώτησαν πολλάκις :
— Διατί ή δεσποινίς Κ., ή όποία φαίνεται τόσο ευμορφή, δέν έχει κατακτήσεις ; Διατί ή κυρία Λ., ή όποία φαίνεται τόσο καλή, δέν αγαπάται από τόν άνδρα της ; Διατί ή δεσποινίς Β., ποϋ φαίνεται τόσο εύφυη, δέν επέτυχεν εις τόν βίον της ;
Η ήρώτησις αύτή περικλείει έντός της τήν άπάντησιν. Καί μάλιστα άπάντησιν άληθή και σαφή.

Αν αϊ δεσποινίδες Κ. και Β. και ή κυρία Λ. δέν έχουν συμπαιθείας εις τόν κοινωνικόν των βίον, αύτό όφείλεται εις τό ότι φαίνονται ότι είναι ή μόν ευμορφή, ή δέ καλή, ή άλλη πολυμαθής, άλλ' όμως δέν είναι.

Ζεύρετε, ύπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του φαίνεσθαι και του είναι. Άλλο πράγμα να φαίνεται, ότι κατέχει τι και άλλο πράγμα να τό κατέχει ; άλλο πράγμα να φαίνεται τι, ότι είναι και άλλο τό να είναι άληθινά.

Εν πρώτοις μία κυρία—έδω πρόκειται περί του φύλου μας— ή όποία θέλει να φαίνεται κατι, καταβάλλει μίαν διηνεκή, μίαν άγωνιώδη προσπάθειαν, να έπιδείξη κατι, τό όποιον δέν έχει, να εκδηλώσιν εκείνο, ποϋ δέν αισθάνεται ; έξ άλλου ή εκδήλωσις του μή ύπάρχοντος, ή μ' άλλους λόγους προσποιήσις, είναι τόσο καταφανής εις τά μάτια και τήν αντίληψιν των ξένων, ώστε όλη αύτή ή προσπάθεια της κυρίας ή της δεσποινίδος άποβάνει εις μάτην. Καί ζεύρετε ; αν έρωτήσετε τούς άδρας, θα αντίληφθήτε πόσον χάνει μία κυρία προσποιουμένη εις τήν εκτίμησιν των και μάλιστα έπιτυχάνει τό αντίθετον εκείνου, τό όποιον επιδιώκει.

Μη νομίζετε με τό να προσποιηθήτε τι, ότι και παρέχετε τήν αντίληψιν, ότι τό έχετε.

Μία κυρία, ή όποία δέν είναι ώραία, αν θέλη να φαίνεται τοιαύτη, χάνει και τήν ελαχίστην συμπαιθειαν, τήν όποίαν δυνατόν να ειχεν εν τή ειλικρινεία της. Μη προειτε με τό να προσποιηθήτε τήν καλήν, τήν εύγενή, τήν πλουσίαν, τήν οικοκυράν, ότι και πείθετε τούς άλλους και τούς άπατάτε. Τούς πείθετε ίσως, αλλά περί του έναντίου, ότι δέν ειθε δηλαδή ούτε καλή, ούτε εύγενής, ούτε πλουσία.

Οί άνδρες, οί ύγιεις τουλάχιστον τόν χαρακτηρα, αγαποϋν τήν ειλικρινείαν. Όταν ιδουν μίαν κυρίαν προσποιουμένην τι, όχι μόνον δέν άπατώνται, αλλά και φαντάζονται, ότι ή προσποιήσις είναι γενική εις όλα τά προσόντα της κυρίας και συνεπώς ή κυρία εκείνη, ό όποία προσπαθεί να κερδίση κατι, ποϋ δέν ειχε, χάνει και όσα τυχόν κατέχει.

Είναι δέ φοβερά ή έντύπωσις της προσποιήσεως. Όμοιάζει ή προσποιήσις με κακοβαλμένον ψιμύθιον επάνω εις σκελετωμένον πρόσωπον. Τί έντύπωσιν τοϋτο προκαλεί ; Μαρτυρεί με χιλίας φανάς τό ψεύδος και άναδεικνύει φοβερότεραν τήν άσχημίαν.

Αλλά πολλά κυρίαί μας δέν θέλουν να έννοήσουν αύτό. Αρέσκονται να προσποιώνται. Θέλουν να φαίνονται, χωρίς να είναι, και δέν άπατώσι κανένα, ειμή μόνον εαυτάς.

Χόριν αύτων γράφω τάς γραμμές ταύτας και τάς λέγω :

— Κυρίαί μου, μη φαίνεσθε καλάί, πλούσιαι, ώραίαι, εύγενείς, περιποιητικάί, πολυμαθείς, αν δέν ειθε πραγματικώς τοιαύται. Οί άνδρες, τούς όποιους ζητείτε να εκπλήξετε, εις αι πιθανότερον, ότι θα γοητευθώσιν από τήν ειλικρινείαν σας, από τήν μετριότητα των πόρων σας, από κάποιον του προσώπου σας μειονέκτημα, από τήν ωχρότητα σας, από εν ελάττωμα του χαρακτηρός σας, άκόμη και από αυτά τά χάσματα της εκπαιδεύσεως σας, παρά από τό ψεύδος και τήν προσποίησιν, τήν όποίαν ζητείτε να τούς επιβάλλετε. Αυτό είναι τό μυστικόν της άποτυχίας σας. Κάθε νέος ζεύρεσι, ότι δέν ειθε τελεία εις όλα. Κάποιον τι θα εις αι έλλειπές, άρροφικόν, άτελές εις σας. Δέν θα εκπλαγή λοιπόν, αν συναντήση κατά τήν γνωριμίαν

σε τήν έλλειψιν ταύτην ; θα εκπλαγή όμως ; δυσαρτίως, αν αντίληφθη, ότι προσπαθείτε να φαίνεσθε δ, τι δέν ειθε. Καί τό αποτέλεσμα της δυσαρτίου αύτης εκπλήξεως θα είναι ή εκκατάλειψις και ή περιφρόνησις.

Μη προσπαθείτε να φαίνεσθε λοιπόν, αν πραγματικώς δέν ειθε.

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ

Δέν λέγει τις νέον πράγμα, αν διακρίνη, ότι ύπάρχουν πολλών ειδών λαιμοί, από του όνομαστοϋ κυκνείου λαιμού μέχρι του άκόμφου. Μάλιστα βέβαια θέλετε προσπαθήσει να μεταβάλετε τό σχήμα και τήν μορφήν του λαιμού σας, αν τοϋτο δέν σας ικανοποιή. Ο λαιμός είναι έξ εκείνων των μερών του σώματος, τό όποιον μεταβάλλεται με τήν ηλικίαν και τήν οργανικήν κατάστασιν της γυναίκος.

Αφού λοιπόν τό σχήμα του λαιμού είναι ανεξάρτητον της θελήσεως μας, δέν πρέπει να ματαιοπονώμεν, προσπαθούντες με ποικίλα μέσα να τό μεταβάλωμεν. Τό μόνον, τό όποιον δυνάμεθα να κάωμεν, είναι να μεταχειρισθώμεν πλάγια μέσα. Η θέσις, παραδείγματος χάριν, της κεφαλής, ή εύρύτης ή ή στενότης των ώμων δύναται να δώση τοιαύτην ή τοιαύτην έντύπωσιν περί του λαιμού. Άλλ' ώς προς αύτό πρέπει να συμβουλευθήτε τήν modistραν σας, αν αύτη έχη καλαισθησίαν. Δι' αύτό, όσαι έχουν λαιμόν ελαττωματικόν, δέν πρέπει να παρακολουθοϋν τυφλώς τήν μόδον των corsettes, αλλά να προσπαθοϋν να τήν συμβάλλουν με ότι άναδεικνύει καλλίτερον τόν λαιμόν των και μειώνει τό ελάττωμά του.

Όσον άφορῃ τήν περιποίησιν του δέρματος του λαιμού, αύτη είναι εύχερης και άποτελεσματική. Αϊ ρυτίδες, αϊ περιβαλλούσαι ως δακτύλιοι τόν λαιμόν, αϊ κηλίδες του δέρματος, αϊ άμυχαί, αϊ οϋλαί, αϊ τρίχες, από όλα αυτά ή καλλυντική τέχνη άπαλάσσει τήν κατοχόν.

Τά ύψηλά περιλαίμια ειχον επινθη από τάς άριστοκρατίας εκείνας, αϊ όποίαι ειχον κάποιον ελάττωμα εις τό δέρμα του λαιμού, αλλά σχεδόν καταργούνται ή τουλάχιστον εναλλάσσονται προς τά χαμηλά και εκείνα, τά όποια καλύπτουν τόν αυχένα, άφίουν δέ άνοικτόν τό εμπρόσθιον του λαιμού μέρος.

ΙΑΝΘΗ

ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Ήταν ή Δροσούλα, και τά μέγουλά της, ή χωριατοπούλα, όπως τ' όνομά της, μιά γαλανομάτα, ήτανε δροσάτα.

Τώρα τόσα χρόνια πηγαινε στή βρύσι με βροχές και χιόνια δίχως να ραγίση πάντα μοναχή της, τό μικρό σταμνί της.

Εξαφνα μιά μέρα έναν καβαλάρη, βρήκεν εκεί πέρα, όπου με καμάρι ενῶ περπατούσε, τήν γλυκοκυττούσε.

— Δ' Δροσούλα, σιάσου, θα σιό πῶ... Ανήσου μ' έκαρ' ή ματιά σου, κι' από τό σταμνί σου δέν άντέχω πειῶ. δόος με να πιῶ.

Πιάσθηκ' ή Δροσούλα, κ' αϊφνης τό λαγήνι, ή χωριατοπούλα, ω! τί κατασχόνη! σιά γλυκά του μάτια γίνεται κομμάτια!

Και τό παλληκάρη, έφυγε γελώντας, ποϋ της ειχε πάρει και ποδοπατώντας δλη τή δροσιά της, τήν φτωχή καρδιά της.

Κατατροπιασμένη, Και τήν άλλη μέρα μ' άποφασισμένη, πήγαν εκεί πέρα πάσι στο χωριό της. εις τό λειμάνό της.

Αϊ' σεις, κοπελοϋδες, τοϋτο τό λαγήνι ποϋ σαν πταλοϋδες μάθημ' ως σας γίνη δῶ κ' εκεί πετάτε, και μή τό ξεχνάτε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Αγαπημένη μου, αϊ χρυσαί άκτινες του ήλιου παίζουν επάνω εις τά μαυρά σου μαλλιά, περιβάλλουν με φωτιστέφανον τό πρόσωπόν σου και σχηματίζουν εν άκτινωτόν περι σε. Ω! πόσον ώραία είναι ή δροσερότης των παρειών σου κατά τάς γλυκείας ώρας του ρεμβασμού!

Τό βλέμμα σου αναπαύεται εις τό ιδιόν μου με μίαν θωπειαν, ή όποία με γοητεύει. Υπό τήν λάμψιν του αναγινώσκω τό μυστικόν βιβλίον της καρδιάς σου. Ω! πόσον θα ήθελον να όμιλήσω ! αλλά δέν τολμῶ προ του καθαροϋ σου μετώπου και της γαληνιαίας μορφής σου.

Και όμως έχω τόσα πράγματα να σοϋ ειπω ! έχω τόσα να σοϋ εξομολογηθῶ ! Αρά γε τά εφαντάσθης ποτέ ; Σε αγαπῶ και τρέφομαι με τόν πόθον και με τήν έλπίδα να σε ιδω να προσμειδας εις τόν έρωτα, ποϋ έχω άφιέρωσει δια σε.

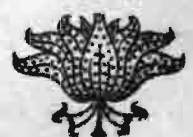
Αγαπῶ τήν κεφαλήν σου τήν ώραϊαν, ποϋ κλίνει ως δια να δώση εν φίλημα. Αγαπῶ τό λευκό και λεπτό χεράκι σου, τό όποιον αφίνεις όλίγα λεπτά μέσα εις τό ιδιόν μου.

Τά μάτια σου μου όμιλοϋν για κάποιαν έλπίδα τρυφεράν—και τά μάτια, τό ζεύρω καλά, δέν ψεύδονται—. Η νεαρά σου καρδιά πόσον γλυκά θα επαναπαυθη επί της ιδικής μου ! Αφες τήν να πετάξη προς έμέ' της επιφυλάσσω προσκεφάλαιον από ροδοπέταλα.

Ω κόρη, σε αγαπῶ. Η άγάπη μου, τό αισθάνομαι, θα είναι αιωνία. μ' αύτην έτράφη, μ' αύτην ζῶ και μ' αύτην θα ζήσω. Όταν τά έτη-μας βαρύνουν, όταν και οί δύο μας γίνωμεν γέροι, πάλιν ό έρωσ μου θα λάμψη άκόμη και θα θωπεύη τά λευκά σου πλέον μαλλιά, καθώς τώρα θωπεϋουν τά μαυρα μαλλιά σου αϊ χρυσαί του ήλιου άκτινες.

(Μίμησις)

Θύμος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίκας ἐστρέφετο πρὸς τὸ μέρος του. Ὡ! αὕτη δὲν τὸν ἔβλεπε βεβαίως, οὐδὲ κἂν ὑπώπτευεν, ὅτι τὴν παρηκολούθει, ὅτι ἔμνε πάντοτε εἰς σταθερὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν εἴκοσιν ἕως τριάκοντα μέτρων αὐτός, τοῦ ὁποῦ τὴν καρδίαν εἶχε κατακτήσει ἢ κόρη ἕνα παρόμοιο δειλινό. Ὅταν ἡ δεσποινὶς ἐστρέφετο πρὸς αὐτόν, ὁ Βερτράνδος ἐνόμιζεν, ὅτι ἔβλεπεν ἕν νέφρὸς νὰ παρεμβάλλεται μεταξὺ τῆς λέμβου καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐσφιγγεν ἀσυναίσθητος τοὺς γρόνθους του.

Αἴφνης ἡ λέμβος ἐσταμάτησεν· ἔφθασαν εἰς ἕνα κολπίσκον. Ἐδῶ θὰ ἔληγεν ὁ περίπατος. Ἡ Μαρίκα καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐξήλθον. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ μία ἄμαξα ἀνέμενεν· ἦτο ἡ γραία κυρία Καλουμένη μετὰ τὴν ἄμαξάν της.

Τότε ἡ Μαρίκα ἀπεχειρήθη τὸν Κυπριανὸν καὶ τὸν σύντροφόν του, ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ της, ἠὺχαρίστησαν τὸν νέον διὰ τὴν ὄραϊαν ἐκδρομήν, ποῦ ταῖς ἐπεφύλαξε, καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

— Ἐς αὔριον, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἀναβάσα ἐπὶ τῆς ἀμάξης.

— Ἐς αὔριον, ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός.

Καὶ ὁ Βερτράνδος τὴν εἶδεν ἀπομακρυνομένην.

Ὁ νέος οὗτος εὗρίσκειτο κρυμμένος ὀπίσω ἑνὸς δένδρου καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς σκηνῆς ἐκείνης. Ὁ δὴν ἤλιος ἔροιπτεν εἰς τὸ πρόσωπόν του τὰς ἀκτῖνάς του, καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ βλέπῃ τὰ πάντα κατέρυθρα. Ἐν τούτοις διέκρινε μίαν χειρονομίαν τοῦ Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀμάξης ἕν φίλημα.

Τότε ὁ Βερτράνδος ἠσθάνθη μέσα του κἄτι νὰ ἀναπηδᾷ, ὡσὰν τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε τὸ στήθος του, νὰ ἐξερορήγνυτο. Ἐξήλθε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κρύπτην του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸν Κυπριανὸν μετὰ τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας, χωρὶς νὰ προφέρῃ οὐδὲ λέξιν, καὶ τὸν ὤθησε μετὰ ὄλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὸν ποταμόν.

— Ἀ! κατηραμένε, ἀνεφώνησεν ὁ Κυπριανός. Τί ἔπαθες λοιπόν, Βερτράνδε; Τρέξατε, τρέξατε, μετὰ σκοτόνει...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ περισσότερα. Ὑπὸ τὰς ἰσχυρὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκάμφθη, ὑψώθη ὑπὲρ τὸ ἕδαφος καὶ ἕν πλούμ, κατέπεσεν εἰς τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ φίλος τοῦ Κυπριανοῦ εἶδεν ὄλ' αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπέμβῃ· τὸσον ὁ Βερτράνδος ἐνήργησε ταχύτατα. Ἐν τούτοις ἐφώνησε καὶ αὐτός:

— Βερτράνδε, τί ἔκαμες αὐτοῦ; Ἐτρελλάθηκες;

Καὶ εὐθὺς ὡς ὁ λεμβοῦχος, ὁ ὁποῖος εἶδεν ἐπίσης τὴν σκηνήν, ἠθέλησε νὰ δρομήσῃ ἐπὶ τοῦ κακοποιοῦ Βερτράνδου, οὗτος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐκτύπησε μετὰ ὄλας του τὰς δυνάμεις.

— Στάσου! αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ, ἀνόητε, ν' ἀνακατεῦσαι ἐκεῖ, ὅπου δὲν σὲ σπαιρουν. Σοῦ φθάνουν τόσες; Τί θέλεις ἀκόμη; Μὴ πλησιάζετε κανέναν σας, σὰς σκοτώνω!

Ὁ Βερτράνδος ἠφριζε. Μερικοὶ ἀγρόται, οἱ ὁποῖοι ἤκουσαν τὸν θόρυβον, ὤρμησαν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἀνέτρεψαν καὶ τὸν ἀπεμόνωσαν. Ὁ Βερτράνδος ἐλιποθύμησεν εἰς τὰς χεῖράς των, ἐνῶ ἕν τῶ μεταξὺ ὁ σύντροφος τοῦ Κυπριανοῦ ἐβοήθησε τὸν νέον νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

6. — Αἰ συνέπειαι.

Πολλάκις ὁ Βερτράνδος εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐξιστορήσεις δολοφονιῶν καὶ φόνων. Πάντοτε δέ, ἀναγινώσκων αὐτάς, διηρωτάτο:

— Εἶναι δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό;

Τὸ ἀπόγευμα ἐκαῖνο εἶχε φθάσει καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ διὰ τοῦτο ἔμνε κατάπληκτος. ἠθέλησε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφόν του καὶ θὰ τὸν ἐσκότονεν, ἂν ἐκράται εἰς τὰς χεῖράς του τυφέκιον, μάχαιραν ἢ ὁποιοδήποτε ὄπλον. Τὸν εἶχε ρίψει εἰς τὸν

ποταμὸν ἀποτόμως, καὶ ἐκτύπησε τὸν σύντροφον τοῦ Κυπριανοῦ καὶ τὸν λεμβοῦχον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς παραφορᾶς του θὰ ἐσκότονεν τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του καὶ πάντα, ὅστις θὰ παρενεβάλλετο μεταξὺ τοῦ Κυπριανοῦ καὶ αὐτοῦ.

Εὐτυχῶς οἱ γείτονες ἔσπευσαν, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν κατέστησαν ἀνίσχυρον νὰ βλάβῃ κανένα. Τί θὰ συνέβαινεν ἄνευ αὐτῶν;

Τώρα προσεπάθει νὰ ἀναμνησθῇ πῶς ἦτο δυνατόν αὐτός, ὁ τὸσον γλυκός, ὁ τὸσον δειλός, νὰ γίνῃ διὰ μιᾶς δολοφόνος. Τοῦτο ἔμνε ἀνεξήγητον.

Ἐτρεμεν εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ὠδήγουν σπῖτι του καί, βλέπων ἀπὸ μακρὰν αὐτό, μετὰ τὰ δένδρα του, μετὰ τὴν αὐλήν του, μετὰ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσημάτισε τόσα ὠραῖα παιδικὰ καὶ ἀφελῆ ὄνειρα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Σχεδὸν παρευθὺς ὁ σύντροφος ὠδήγησε καὶ τὸν Κυπριανὸν ἐκεῖ. Κατώρθωσε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὸν ποταμόν, μετὰ τὰ ροῦχά του κολλημένα ἐπάνω του. Δὲν εἶχε πᾶθει τίποτε. Θερμότης ἀρκετὴ καὶ ἐντριβαὶ εἰς τὸ στήθος θὰ ἤρκουν, διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὸν Κυπριανὸν εἰς τὴν προτέραν εὐεξίαν του.

Δυστυχῶς ὁ λεμβοῦχος δὲν ἔμνε μετὰ ὀλίγα πράγματα ἱκανοποιημένος. Ὁ Βερτράνδος τὸν εἶχεν ἱκανοποιήσει πολὺ. Μετὰ μίαν γρονθίαν τοῦ εἶχε καταστρέψει τὸ ἕνα μάτι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐπιπλέον ἐξεδήλωνε πόνους εἰς τὸ στήθος. Εἰς ἰατροῦς, κληθεῖς ἐπειγόντως, τὸν εὔρεν εἰς κακὴν κατάστασιν. Τὴν δὲ ἐνάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ λεμβοῦχος ἔστειλε τὴν γυναῖκά του εἰς τοῦ Μπρουσκάιλ, διὰ νὰ τοῦ εἰπῇ, ὅτι θὰ κατέφευγεν εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Μπρουσκάιλ ἐμάντευσε τὰς συνεπείας: καταγγελία εἰς τὰ δικαστήρια, αἰτήσεις ἀποζημιώσεως ἐπαρκοῦς. Καὶ ὄλα αὐτὰ διὰ τὸν Βερτράνδον. Μὰ τί λοιπὸν ἔπαθεν αὐτός ὁ υἱὸς του;

Ἡ Αἰκατερίνη πάρετῆρει τὸν υἱὸν της μετὰ συνεσφιγμένην καρδίαν, ὡσὰν νὰ εὗρίσκειτο πρὸ ἑνὸς δαιμονιζομένου. Ὡστε ἦτο λοιπὸν ἀληθῶς τρελλός ὁ υἱὸς της;

Διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν τιμωρίαν του ὁ Μπρουσκάιλ, κατ' ἀρχὰς ἐτρέβησε δυνατὰ τὰ αὐτιά τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Κυπριανὸς δὲν ὑπελήφθη.

— Θὰ λογαριασθῶμεν αὔριον! τὸν ἠπειλήσε μετὰ μίαν πολὺ εὐγλωττον χειρονομίαν.

Ἀλλὰ, παρ' ὄλα ταῦτα, ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸ παιδί της. Μόνον τὸν ἔκτειρεν, ἡ δὲ μητρικὴ της καρδία διετῆρει διὰ τὸν υἱὸν της ἀρκετὴν ἀκόμη τρυφερότητα. Ἠρκεῖτο νὰ κλαίῃ παρὰ τὸ πλευρόν του, σφιγγουσα τὴν χεῖρά του.

Οὐδεὶς εἰς τὸ σπῖτι ἐτόλμησε νὰ πλησιάζῃ τὸν Βερτράνδον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκείνης.

Ὁ Μπρουσκάιλ τὸν ἀπέφευγεν, οἱ δοῦλοι τὸν παρετῆρουν μετὰ πολὺν παράξενον ὕψος. Μόνον ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἐφοβεῖτο τὸν Βερτράνδον της. Εἰς τὰς δέκα, ὅταν ὄλοι κατεκλίθησαν εἰς τὸ σπῖτι, ἐκείνη ἤλθε νὰ τὸν εὔρῃ εἰς τὸ δωματίον του. Τοῦ ἔφευγεν ἕν κύπελλον φλαμουριῶ μετὰ ἀφθονον ζάχαριν.

— Υἱέ μου, παιδί μου, τοῦ ἔλεγεν, αὐτὸ θὰ σοῦ κάμῃ καλό.

Ἐκεῖνος συγκατετέθη νὰ πιῇ ὀλίγιστον, διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία μετὰ τὸσον ἐνδεικτικὸν τρόπον ἐξεδήλωνε τὴν ἀγάπην της. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκκενώσῃ ὄλο τὸ κύπελλον.

Ἡ μητέρα τότε ἠρώτησε τὸ παιδί της:

— Λοιπὸν, Βερτράνδε μου, τί ἔπαθες σήμερα; διατί ἐφάνης τὸσον κακός;

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὗρισκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων. Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πώς γίνονται αἱ θύελλαι καὶ οἱ ἀνεμοί.

Δὲν πρόκειται πᾶς παράγονται ταῦτα εἰς τὴν φύσιν. Αὐτὸ εἶναι δικαιοδοσία τοῦ συνεργάτου τῶν Ἐπιστημονικῶν τοῦ «Ἀπ' Ὀλο». Ἡμεῖς ἐδῶ θὰ ἐξετάσωμεν πᾶς παράγονται ταῦτα . . . εἰς τὸ θέατρον.

Εἰς πολλά δράματα ὑπάρχει ἀνάγκη κατὰ διαφόρους σκηνὰς νὰ φανῇ, ὅτι πνέει δυνατὸς ἀνεμος, πίπτει βροχή, ἀστράπτει, βροντᾷ. Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται τόσον πιστὰ, ὥστε οἱ θεαταὶ ἔχουσι τὴν ἐντύπωσιν ἀληθινῆς θυσέλλης. Καὶ ὁμοίως ὀφείλεται εἰς ποικιλώτατα καὶ ἀπλούστατα μέσα.

Αἰφνης, διὰ νὰ παρασταθῇ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου διὰ μέσου τοῦ δάσους, ἀρκεῖ εἰς μηχανικὸς με . . . ἰσχυροῦς πνεύμονας. Αὐτὸς φυσᾷ δυνατὰ εἰς μίαν τρόμπαν με μακρὸν μεταλλινὸν κέρας. Διὰ νὰ μεταβληθῇ ὁ ἀνεμος εἰς θύελλαν, ἀπαιτοῦνται δύο μηχανικοὶ νὰ φυσοῦν εἰς δύο καλαμίνιας τρόμπες, τρίτος δὲ νὰ γυρίσῃ ἐν εἰδος πελωρίας ροκάνης ἐξ ἐκείνων, τῆς ὁποίας παίζουσι τὰ παιδιὰ.

Αἱ πρῶται ἀπαρχαὶ τῆς θυσέλλης με τὰ ἰδιάζοντα χρώματα εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπιτυγχάνονται διὰ κόπωσης λυκαφύου, τὴν ὁποίαν ἐσκοφενδονίζουσι διὰ λεπτῶν σωλῆνων ἐπὶ τῆς φλογὸς κηρίου. Αἱ ἰσχυραὶ ἀστραπαὶ παράγονται διὰ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς βροντὰς, ἀρκεῖ ἐν κεκλιμένον ἐπίπεδον, τὸ ὁποῖον, ὡς εἰς τὰ Ἰπποδρόμια, νὰ εἶναι χωρισμένον ἐγκαρσίως με ράβδους. Ἐπ' αὐτῶν θὰ βαδίσῃ ἀμαξίδιον πλήρες ἀπὸ πέτρας. Οἱ τινεσμοί, ποῦ θὰ προκληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ ἑδάφους, θὰ προκαλέσωσι ἰδιάζοντα κρότον, παρόμοιον πρὸς μακρυνὴν βροντῆν.

Αἱ πυρκαϊαὶ καὶ αἱ ἐκπυροσκοροτήσεις ἐπιτυγχάνονται θαυμασίως με βεγγαλικὸν φῶς.

Εἶναι πολὺ ἀπλᾶ τὰ παρασκήνια καὶ ὁμοίως παράγουσι διὰ τῆς σκηνῆς εἰς τὸν θεατὴν, τὸν προκατειλημμένον, τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν.

—

Ἡ πολυγλωσσία.

Σχετικῶς με τὴν πολυγλωσσίαν, ἔχομεν τὸ ἐπόμενον αὐθεντικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Βίσμαρκ :

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν κάποιος Ἀμερικανός, ἐπιθυμῶν νὰ εἰσαγάγῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον.

— Ὁ υἱός μου, τοῦ εἶπεν, εἶναι προικισμένος με πολλὰ προσόντα, ὁμιλεῖ ἐπὶ τὰ γλώσσας.

— Μπᾶ! ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Βίσμαρκ.

— Ἐμεινε σκεπτικὸς ὀλίγα λεπτά· ἔπειτα λέγει ἀποτόμως :

— Ἄν ὁμιλῇ ἐπὶ τὰ γλώσσας, τότε κάμετέ τὸν διερμηνέα ξενοδοχείου!

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,

τὰ εὐγευστότερα ρακιά

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατᾶ, Φερμελετζιλέρ, 86—90. Τηλέφ. 1105.

ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ καλλιτέχνης οἰκογενεῖας ζητεῖ θέσιν. Διδασκαλία ἑλληνιστῆ καὶ γαλλιστῆ. Εἰδικὴ δι' ἀργόχειρα. Ἀπευθυντέον πρὸς ἡμῖν.

ANNA I. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Δὲν πεθαίνουν ἢ παρθένας, ὅσοι εὐμορφα κοιμοῦνται· κλειοῦν τὰ μάτια τους μονάχα καὶ ἄλλους κόσμους συλλογιθῆναι. Ποιὸς σὰς εἶπε μέσ' στὸν τάφο πᾶς τῆς τρώει τὸ σαράκι, ἢ ἀγρίου σκουληκιῦ τὸ στόμα καὶ τῆς πίκρας τὸ φαρμάκι; Τρώει τὴν σάρκα τους μονάχα, μ' αὐτὴν παιδ' εὐμορφῆς πομένουν. Δὲν πεθαίνουν ἢ παρθένας, δὲν πεθαίνουν, δὲν πεθαίνουν.

Τοὺς λησμονημένους αὐτοὺς στίχους μοῦ ἐφάνη πῶς ἐπανελάμβανον ζωηρὰ εἰς ὄλην ἐκείνην τὴν μακρὰν σειρὰν τοῦ καλοῦ κόσμου, ποῦ ἐκήδευε με θλίψιν καὶ με ὀδύνην τὴν κόρη, ἢ ὠραία, ἢ ἠλιόλουστος, ἀληθινὴ ἀλκυωνίς, ἡμέρα, τὰ λευκὰ λουλούδια καὶ ἡ γαληνιαία φύσις. Εἰς τοὺς θρηνοῦντας τὸν ἄωρον αὐτὸν τῆς παρθένου θάνατον, ποῦ ἐμβῆκε μαζί με ὑπουλον καὶ ὄξειαν νόσον μέσα εἰς τὸ παλατάκι τῆς στοργῆς, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως, ἐνθα ἐζούσεν ἡ κόρη, διὰ νὰ τὴν πάσῃ ἀπὸ ἡμᾶς ζηλότυπα, οἱ στίχοι αὐτοὶ τοῦ ποιητοῦ ἐλείβοντο ὡς μία παρηγορία, ὡς ἀνακούφισις. Ὅχι! δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπέθανεν ἡ κόρη ἐκείνη με τὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ με τὴν εὐσπλαγχνικὴ καρδιά. Ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, καὶ τὴν ἐγνώρισαν ὅλοι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας μας, παρήγορον ἄγγελον εἰς τὴν θλίψιν, ἐπίκουρον εἰς τὴν ἀνάγκην, πρόθυμον, πάντοτε πρόθυμον, εἰς κάθε εὐγενὲς ἔργον φιλανθρωπίας, δὲν εἰμποροῦν ἀκόμη νὰ πιστεύσουν, ὅτι ἐκείνην, ἢ ὁποῖα τοὺς ἐγλύκανε τοὺς πόνους των, ἐκείνην, ποῦ ἐφρόντιζε τόσον δι' αὐτοὺς στοργικά, δὲν θὰ τὴν ἰδοῦν πλέον εἰς τὸ πλευρόν των νὰ τοὺς μεϊδιάσῃ, νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Ὅλγαι ἡμέραι σκληρᾶς νόσου ἤρκεσαν καὶ ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἢ διάπυρος ἀπέπτη τὴν πρῶταν μιᾶς ἁγίας ἡμέρας—τῆς ἡμέρας τῶν Φῶτων—διὰ νὰ εὐρῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοὺς ἀδελφούς της καὶ εἰς νὰ μᾶς κάμῃ πικρὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν λύπην διὰ τὴν ἀπώλειάν της.

Στοργικὴ μήτηρ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τόσοι συγγενεῖς κλαίουσι παρὰ τὸν τάφον της καὶ τὰ δάκρυά των ἀναμιγνύονται με τὰ δάκρυα ὄλων ἐκείνων, ποῦ τὴν ἐγνώρισαν ἐν τῇ εὐεργετικῇ της δράσει καὶ ἐδέχθησαν τὰς ἀγαθοεργίας της.

Ἡ γενικὴ συμπάθεια εἰς τὸ πένθος των ἄς στηρίξῃ τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀπώλειαν ταύτην ἐν τῇ παρηγορίᾳ καὶ ἡ εὐγνώμων ἀνάμνησις ὡς ἀποτελέσῃ διὰ τὴν μεταστάσαν τὸν ὠραιότερον ἐπιτύμβιον εἰς τὸν γραφικὸν λόφον τοῦ Βεβσκίου, ὅπου ἡ κόρη ἀναπαύεται.

Κ.

Θάνατος. — Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, μόλις 19 ἐτῶν καὶ πλήρης ἐλπίδων, ἑωσὶ ἀποφοιτήσας τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Γλασσῶν καὶ Ἐμπορίου, ὁ Ἰωάννης Θεοδορίδης ἐπέκυψε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, θῆμα ὑποῦλου νόσου. Ὁ μεταστὰς διακρίνεται διὰ τὴν ἀκραν φιλεργίαν, σοβαρότητα καὶ εὐγενεῖάν του. Ἀπέθανε πρὶν ἀκόμη γνωρίσῃ τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς. Αἰωνία του ἡ μνήμη. Συλλογούμεθα θερμῶς τὴν πενθοῦσαν οἰκογενεῖάν του.

Ἐκ μέρους τῶν ἀποφοίτων φίλων του καὶ συμμαθητῶν

Φ. Γεωργιάδης.

Πανήγυρις. — Ἀθῆναι εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις ἱερὸν ναόν τοῦ ἁγίου Ἀθηνασίου μέγας πανηγυρικὸς ἐσπερινός, τὴν δὲ δευτέραν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου, τελεσθήσεται ἀρχιερατικὴ λειτουργία. Τοὺς χοροὺς θὰ οἰουθῆν ὁ πρωτοψάλτης Ταταούλων κ. Βασ. Καμαραδός. Ἡ ἐκκλ. ἐπιτροπὴ ἔχει λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως ἡ διεξαχθῆσομένη πανήγυρις εὐαρεστήσῃ ὄχι μόνον τοὺς Ταταυλιανούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πολλοὺς τακτικῶς ἐκ τοῦ Μπέγιογλου εὐλαβεῖς ἐπισκέπτας τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνηματος.

Κινηματογράφοι. — Ἀμφιθέατρον. Πλουσιώτατον πρόγραμμα καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰσπένεται καὶ ἐπίκαιροι, δράματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κομψοῦ εὐφυσταταί. Ἡ διεθνοῦς τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνως συρρέουσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κοινωνίαν, συνέστησεν ὀρχήστρον ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρητισμένην, ἣτις παίζει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾷτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρον, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Σινὴ Παλέ. Καθ' ἐκάστην ἡμερίδα ἀπὸ τῆς 8 μ. μ. ὄρας. Αἰθουσα κομψῆ καὶ πολυτελεῆς, πρόγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δράματα, κομψοῦ.

Ροαγιάλ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Βαριετέ» συγκεντρώνει καθ' ἐκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ πρόγραμμα καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγιῶσταί μας ἔχουν ἐκπασιὸν 50 % ἂν παρουσιάσωσι τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Κοσμογράφοι (πρόην Ἰπποδρόμιον). Πάντοτε ὠραία καὶ ἐπίκαιρα ταινία. Ἀρισμός, φωτισμὸς ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἰσοδος μόνον με 70 παρ.

Χειμερινὸν θέατρον Καδὴ-κιοῦ. Σινεμά Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θαυμάσιαι ταινία του συγκεντρώνουν καθ' ἐκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι στὸ «Σινεμά Ὀριαντάλ».

Πρόδου (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἠλεκτροφωτιστον καὶ καλῶς ἀεριοζομένην αἴθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρῶτης τάξεως κυλικεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδικόν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινατά.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος καὶ ἤδη ἐν διαθεσιμότητι, ἀναλαμβάνει τὴν ἐξέλεξι, τακτοποίησιν καὶ τήρησιν καταστάσεων. Ὁμοίως ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐμπορικῶν. Ἀμοιβὴ μετρία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος ἀνωτέρου Ἑλληνικοῦ δεσποινίδου, παρθεναγωγείου, διδάξασα ἐπὶ πολλῆ ἔτη ὡς διευθύντρια καὶ διδασκάλισσα, ζητεῖ θέσιν εἴτε δημοσίαν εἴτε οἰκιακὴν. Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, Κιουτσούκ Χενδέκ, ἀριθμ. 53.

Πρόνοια.

— Πώς; νυμφεύσε μ' αυτόν τόν άσχημάνθρωπον;

— Τί γά γίνη! Είναι πλούσιος έχει και έν άλλο προσόν: πάσχει άπ' τήν καρδιά του και έτσι υπάρχει έλπις γά χηρέυσω γρήγορα.

Είς τί χρειάζεται.

*Ο λόγος περί συζύγου.

— Δέν έννοώ γιατί μερικοί έννοούν νά πάρουν ώραιάν σύζυγον, άφού τός συζύγους μας τός βλέπομεν τόσο λίγο!

Χειραφέτησις.

— Είναι επάνω ή κυρία;

— Η κυρία δέν είναι επάνω έφάγε τό μεσημέρι μαζί με τόν κύριον, ύστερα έκαίνη έπ' η γεν είς τός επισκέψεις και ό κύριος έμεινε νά πλύνη τά πιάτα.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο ΑΓΑΝ ΕΥΛΑΒΗΣ

Ός ιδιαίτερα αύτου γνωρίσματα δύναται τις νά όρίση τά έξής:

Είναι ρυπαρός, άναμαλλιάρης και κρατεί κομ-βολόγιον.

Άποπνέει Ιδιοτρόπου εύωδίας Ιδιαζον άρωμα, εύτινος τό κυριώτερον συστατικόν παρέχουσιν αι μετά του Βάκχου και τών σκόρδων στενάι σχέσεις του.

Εισέρχεται είς τόν ναόν, άνοίγων διόδον πρό του συνωστισμού τών έκκλησιαζομένων, τή άκαταμαχήτω συμπράξει ήρωϊκών άνδραγαθιων τών άγκώνων του.

Καταπατεί άμειλίκτως παρατυχόντας άτυχείς πόδας, ένεκα τής πρός τά θεία έξάρσεώς του και τής άδιαφορίας του πρό τών έγκωσμιων κωλυμάτων.

Έχει άφελεστάτας και οικειοστάτας μετά του ναού σχέσεις, ένεκα πολυχρονίου γνωριμίας των, περιέρχεται δέ αύτον καθ' όλας τās διευθύνσεις πρός άσπασμόν τών εικόνων, μηδεμιās έξαιρουμένης, κολυμβών επί τής ράχεως και τών αύχένων παρισταμένων θυμάτων.

Γνωρίζει μετ' έπιστημονικής άκριθείας, κτηθείσης διά κοπιώδους και πολυτίμου πείρας, πόσας δωδεκάδας σταυροκοπημάτων, Κύριε έλέησον και Παράσχου, Κύριε, άναλογούν είς τός διαφόρους εύχάς, κατά βαθμόν έπισημότητος, ήν δι' έκάστην αύτων έσχημάτισε.

Προλέγει τά τής άκολουθίας, καρκεύων αύτά δι' έντέχνων αύτοσχεδιων ιδιωτισμών του ως πρός τήν γλώσσαν και σύνταξιν.

Παρακολουθεί, συμπάλλον μετά τών ψαλτών, δι' Ιδιορρυθμου συστήματος μουσικής Ιδίας του έφευρέσεως, κατακυλούσης τά ότα τών έχόντων τήν τύχην νά ίστανται πλησίον του.

Πτύει, βήχει, κοιμάται, χασμάται, ίσεται ή κάθεται έπικαίως και άπταιστός, άναλόγως τής ποιότητος και βαρύτητος τών διαφόρων τής άκολουθίας μερών.

Σημείωσις. — Υπάρχουν έκκλησιαζόμενοι επί τοσοούτον πεπωρωμένοι, δύστροποι και Ιδιότροποι, ώστε, άντί θαυμασμού και έκτιμήσεως πρός τό άτομόν του, εύρίσκονται έν άγωνιώδει άπελπισία και άσφυξία ένεκα τής γειτονίας του.

Γοητευτικόν και ποικιλώτατον είναι τό πρόγραμμα του **Κινηματογράφου Άμφιθεάτρου** τής έβδομάδος ταύτης. Διακρίνεται έν αύτω τό μέγα άστυνομικόν δράμα «**ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΟΥ**», είς τρία μέρη, τό όποϊον κρατεί άδιάπτωτον τό ένδιαφέρον τών θεατών. Επίσης «**Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ ΜΝΗΣΤΗ**», μία πολύ χαριτωμένη κωμωδία. Από τής προσεχούς Δευτέρας θά προβληθη διά πρώτην φοράν είς τήν πόλιν μας τό μέγα αισθηματικόν δράμα

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΟΔΥΝΗΣ

είς ένα πρόλογον και τρία μέρη, όπου διαπρέπει ή διάσημος ήθοποιός Λύδα Βορέλλι. Καθ' όλην τήν διάρκειαν του προγράμματος και τά διαλείμματα έκλεκτή όρχήστρα παίζει θαυμάσια τεμάχια.

'Οσ' Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον έκπτώσιν 50 0/0
εις όλας τās παραστάσεις και τās θέσεις του
ΣΙΝΕΜΑ ΡΟΔΙΑΔ.
(Θέατρον Βαριστέ).

Άποκόψατε τό παρόν δελτίον και παρουσιάσατέ το είς τό ταμείον του Κινηματογράφου.

ΕΝ ΕΚΣΤΑΣΕΙ

Ότως επί παραδείγματι διατελοϋσιν έν έκστάσει:

Αί κυρίαί πρό τών προθηκών καταστημάτων νωστερισμών και καπέλλων ή πρό κοσμηματοπωλείου.

Αί δεσποινίδες πρό τής ειδοποιήσεως άρραβώνων ή πρό τής παρελάσεως γαμηλίου πομπής.

Αί ύπηρέτριαι πρό του γαλακτοπώλου ή πρό τών ύπηρετών παντοπώλου ή κρεπωπώλου και πρό του συμπατριώτου των, φοροϋντες τά κυριακάτικα του.

Οί άπένταροι πρό τών ειδοποιήσεων καρδησάντων αριθμών λαχείου.

Οί ιατροί πρό του κατά φαντασίαν άσθανούς πολυταλάντου πελάτου των.

Οί παπάδες πρό του λαβρακοφόρου κανίστρου ιχθυοπώλου.

Οί μέθυσοι πρό του εύεργετικου τεζγιαχίου καπήλου.

Οί κομμωτριαι πρό τής ειδοποιήσεως έφημερίδος, άγγελούσης τους γάμους πολυφώνου νύμφης.

Οί θερησκόληπτοι πρό βροντοφώνου πελωρίου κώδωνος.

Οί εύλαβεΐς πρό τών ψαλτών, τερετιζόντων έργίως επ' άπειρον άκαταλήπτους λέξεις.

Αί εύλαβεΐς κυρίαί πρό του λιθανίζοντος διάκου, ένδεδυμένου χρυσοποικιλτον στολήν.

Οί έν καμία γηράσαντες πρό τής πλυνούσης τό κατώφλιον τής έξοθύρας ύπηρετρίας.

Τά γεροντοπαλήκαρα πρό τής κοντιής και στενης έσθήτος άρτιφουσς σελφίδος.

Οί άνυπομόνωσ περιμένοντες τόν εύεργετικόν θάνατον φιλάτου συγγενούς των πρό τής ήμιπληγίας, βηχός ή έξαντήσεως του έν λόγω φιλάτου των.

Οί χαρτοπαΐνται πρό τών έλκυστικων και μαγευτικων θελητήρων δέσμης παιγνιοχάρτων επί πρασίνου σκεπάσματος τραπέζης.

Αί φιλάρεσκει πρό τών εικονογραφημένων περιοδικων μόδας, άρτίως άφιχθέντων, και πρό τών φωσφοριζουσων τιμών των ύφασμάτων.

Οί χορευται πρό τών ήμιγύμων χορευτριων των, άιτινες εκθέτουσι γενναιοφρόνως είς κοινήν θέαν και άπόλαυσιν στήθη άλαθάστρινα, άπαστραπτοντες όμους και τορνευτους βραχιόνιας.

Α. ΒΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ